

ישראל קורצ'ק קולטור
 ישראל תפרא קורטשאק

זיכרון

מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים כרך ה', עמ' 246-248
 תרגם: אורי אורלב

- סבא, תהיה המלכה שלי.
- באמת, ולדתי...
- אתה מכרח, סבא, אתה מכרח. אתה מבין – זהו הנשף הראשון שלי.
- אבל יניח, יש לך אבא, אמא... אני כבר זקן, זה לא בשבילי.
- אבל אני רוצה שתהיה בנשף, סבא, ושתראה אותי. תקח אותי תחת זרועך, סבא יקר שלי, פסוף שלי... אתה תראה כמה שזה יהיה יפה. כלם יסתכלו עלינו בנשף, ואני אהיה גאה כל כך... זה יהיה מראה נהדר. אתה סבא כל כך גבוה, ואני קטנה, אתה סבא לבן לגמרי, ואני שחרה... טוב?
- הנכדה ציצה ברב חן, וכל כך התחננה עד שסבא נאלץ לוותר. והרי במעמקי נפשו השתוקק בעצמו לראות את הפעוטה שלו יוצאת בפעם הראשונה לעולם הגדול.
- עצב עמק ולא מסבך, געגועים ויחד עמם שלוח ברוכה מלאו את לבו לעצם המחשבה על הנשף הראשון של נכדתו בת השבע-עשרה. בעצב היתה תשובה לזכרונות הנעורים; הגעגועים למה שהיה ולמי שהיו, חיו, פעלו, אהבו כמוה חיים הזה, הנערה הקטנה האהובה הזאת; והשלוח הברוכה נבעה מתודת ההכרה שהאביב חי, חיים תשוקת האהבה, הצפיה – כל אותם הרגשות שמלאו את חייו ושהיום מתנו עבורו אחת ולתמיד.
- גם סבא, כמו הנכדה שלו, המתין בהתרגשות ליום המיעד. והיא התרוצצה, עסקה בהכנות, מלאה צפיות רבות מנשף הרקודים הראשון שלה.

*

- הנה גם הגיע הרגע החשוב. לבה הלם בחזקה פתח המלמלה הנרדח, סמק פסה את מצחה והדפק פעם בחזקה ברקותיה.
- סבא, סבא, אתה מוכן?
- היא התעופפה לחדרו בקלילות, חפשיה כצפור.
- אה, לא יפה להתקשט כל כך הרבה זמן. טוב שסבא גבר, אחרת היית לוקח לי את כל המחזרים לרקוד. הו, סבא, כמה שאתה נראה נפלא.
- נו, תחמיאי לי, שובבה שכמותך, תצחקי לי.
- הוא בחר אותה בכבוד ראש במבטו השקט והרציני.
- סבא, יש לך עניבה לבנה?
- סבא פתח את הארון ושלף מתוכו קפסה אחר קפסה.
- מכרחה להיות, אבל אני לא יודע איפה בדיוק.
- יפה מאוד איזו ערבוניתה שיש לך בארון. סבא, אתה בעצמך למדת אותי שכל דבר צריך להיות מנח במקומו. נו, טוב, ועכשו כבר נאחר, ואדון קרול ממתין לי לואלס הראשון... תסלח לי, סבא, אני אמצא יותר מהר.
- הנכדה החלה לחפש בעצמה.
- הנה העניבה, בבקשה. ומה זה? אהה, איזה אבינט יפה. מאיפה זה הגיע לכאן?
- סבא הציץ באבינט, לקח אותו בידו ולא השיב.
- מה זה, סבא, אתה בוכה?
- כן, דמעה התגלגלה על פני הישיש.

ישראל קורצאק קורצאק
اسرائيل تقرا كورتشاك

- שמעני ילדתי, שימי עליך את האבנט הזה. זו מזכרת מסבתא שלך. טוב?
- טוב, אבל סבא, אתה אל תבכה. אני באמת בלתי נסבלת. הכל באשמתי. והנערה כמעט פרצה בבכי בעצמה.

*

רחש של התפעלות עבר באולם כאשר הופיעה שם נערה פורחת בשמלת מלמלה ורדה, חגורה באבנט עתיק, נשענת על זרועו של ג'ייש כסוף שער.

פני הג'ייש הביעו באותו רגע שמחה קורנת וכבד ראש ננוח.

והנערה היתה מדהימה בהופעתה המלכותית ובמבוכתה הילדותית.

